

Radek Pokorný: 17 roků od druhého Mnichova opět na cestě do otroctví. Tyranie o které se ani Orwellovi nesnilo - vstup do Euro-sojuzu už raději nikdo nepřipomíná

- CZ24 News | 4. května 2021

ČESKO: Radek Pokorný připomíná, za jakých okolností jsme byli začleněni do EU, a ptá se, zda se v říjnu najde dost hlasů, abychom expres do otroctví alespoň zpomalili

Na Prvního máje jsme si kromě svátku práce připomněli také tragické výročí nového Mnichova, kdy se naše země stala znovu protektorátem, tentokrát bruselského impéria. K definitivnímu zániku státní suverenity došlo před 17 lety vstupem do tzv. Evropské unie, která není ničím jiným než novým sovětským evropským svazem pohlcujícím evropské státy a prosazujícím brutálním způsobem ideologii neomarxismu.

Po celých sedmnáct let od doby kdy jsme byli začleněni do "euro-sojuzu" nám salámovou metodou ukrájí poslední zbytky státní suverenity, občanských práv a svobod. Celé bruselské impérium, jež je součástí širšího nadnárodního projektu, se mění v otevřenou tyranii.

Mohli jsme to vědět?

Za pomoci „urychlovačů“ společenských změn jako je uměle vyvolaná covidová epidemie a z toho

vyplývající společenské procesy, jejichž prosazení by za normálních okolností trvalo desítky let, je celá západní civilizace podrobena největšímu sociálně-inženýrskému experimentu ve svých dějinách. Na jeho konci má být nová společnost, tak jak o tom snili předchůdci dnešních globalistů uskutečňující své nedokonalé vize pod rudou hvězdou či svastikou.

Ani Lenin s Hitlerem, se ale nedokázali přiblížit ve své snaze o nastolení totality stavu totálního ovládnutí společnosti včetně těch nejintimnějších segmentů, jak jsme donuceni to žít sedmnáct let po vstupu do EU. Teprve nyní poznáváme, co znamená skutečná totalita, včetně znemožnění jakýchkoli společenských kontaktů. Skrze vyspělé technologie probíhá transformace velké části běžných lidských kontaktů do virtuálního prostoru, které umožní sledovat každého v míře, o které se Orwellovi ani nesnilo.

Právě dnešní smutné výročí je příležitostí k tomu se ohlédnout a zeptat se, zda tato cesta do otroctví vedoucí k dnešní přiznané absolutní totalitě, byla dána již před těmi sedmnácti lety, kdy jsme se stali fakticky bruselským protektorátem. Odpověď zní – ano. Již tehdy muselo být každému informovanému člověku jasné, že vstup do EU je branou do diktatury.

Temná vize dneška

Stačí si přečíst [Manifest Občanů proti EU](#), tedy spolku, který se snažil skromnými prostředky varovat před vstupem do EU a vedl proti němu otevřenou kampaň v ulicích. V dokumentu vydaném v den státního svátku založení republiky 28.10. 2002 tedy tři čtvrtě roku před osudovým referendem (proběhlo 13. a 14. června 2003) se mimo jiné popisuje skutečná tvář EU, kterou již sedmnáctým rokem pocítujeme na vlastní kůži. V dokumentu vydaném před 18 lety českými euroskeptiky se mimo jiné píše:

„Když srovnáme jednací řád moskevského komunistického politbyra s jednacím řádem Evropské komise v Bruselu, zarazí nás nápadně mnoho shodných rysů. Není divu, neboť EU v 90. letech změnila svou tvář, což bylo důsledkem ovládnutí této instituce socialistickou internacionálou. Po tzv. pádu komunismu ve východní Evropě se v EU dostali k moci bývalí komunisté, kteří předtím působili v trockistických skupinách či teroristických brigádách.

Základy ideologie EU jsou formulovány v tzv. Evropské Chartě základních práv, která se má stát evropskou ústavou. Základem evropské Charty je článek o zákazu diskriminace. To je prastará metoda komunistické kulturní revoluce. Již od 60. let patří k arsenálu demagogů odkrývat údajnou diskriminaci a tímto bojem změnit společnost.“

Po sedmnácti letech se tato varování beze zbytku potvrdila. Diskriminace se stala zaklínadlem a klackem proti všem, kteří by chtěli obhajovat původní koncept Západu, jehož základem byla občanská práva a svobody.

„V Evropské Chartě je uváděno patnáct údajných diskriminací, které musí být v EU znemožněny, a proti kterým musí postupovat Rada ministrů. Mezi nimi nechybí např. diskriminace na základě sexuální orientace. V Chartě základních práv je ještě jeden důležitý článek, a ten je skutečně znepokojující: v článku 52 totiž stojí, že základní práva (jako svoboda slova) mohou být zrušena, ukáže-li se to jako „nutné“, a bude-li to odpovídat „stanoveným cílům“ EU.

Prohra

Dnes se cenzura stala zcela otevřenou a přiznanou realitou, do které evropské instituce a jejich globální korporátní partneři, investují obrovské prostředky a tento trend se stále zrychluje.

Principem politického myšlení představitelů EU, stejně jako marxistů je historický determinismus a přesvědčení o "odumírání národů". Podle něj probíhají dějiny po nezměnitelných drahách, lhostejno, co činíme, až do vítězství socialismu a komunismu. Přesně tyto obrazy jsou v EU opětovně používány. Všichni politici, včetně českých, používají příklad vlaku, který se již rozjel a kdo nenaskočí, má smůlu. Nikdo ale přesně neví, do kterého cílového nádraží jede!

I zde můžeme sledovat stále se zrychlující proces likvidace národních států, které se díky covidismu a jeho ekonomickým i sociologickým důsledkům, propadají do stále větší závislosti na Bruselu a s ním spojených korporacích. Parlamenty v evropských zemích jsou povinny přebírat veškerou legislativu nadiktovanou z bruselského centra – což třeba v našem případě tvoří více jak 70% zákonů. Zbývá tedy jen méně než třetina opatření vycházejících z vůle lidí vyjádřené ve volbách.

Z těchto a mnoha dalších faktů jednoznačně vyplývá, že Evropská unie je ve skutečnosti novým Sovětským svazem Evropy. Vyzýváme občany České republiky, aby v připravovaném referendu, které rozhodne o bytí a nebytí suverénního českého státu, řekli své jasné a rozhodné „ne“ vstupu naší vlasti do současné Evropské unie. „Občané proti EU“ využijí všech ústavních prostředků, aby tomuto tragickému kroku zabránili. Vyzýváme rovněž státní orgány ČR, aby konečně umožnily svobodnou debatu o všech aspektech našeho případného vstupu do EU.

I přes úsilí euroskeptiků nakonec červnové referendum v roce 2003 skončilo jejich porážkou. Proti vstupu se při pouze 55 procentní účasti vyslovilo jen necelých 30 procent hlasujících. Většina hlasovala pod vlivem masivní propagandy pro zánik samostatného státu. I tak bylo oněch téměř 30 procent, kdož s likvidací státu nesouhlasili, vzhledem k brutální jednosměrné kampani nakonec úspěchem. Musíme si uvědomit, že tehdy ještě zdaleka nebyl tak rozšířen internet, takže vsudypřítomná bruselská propaganda vcelku bez problémů umlčela všechny kritické hlasy.

Naděje?

Ve světle tohoto jednostranného propagandistického aktu, který se svobodnou soutěží neměl nic společného, je zvláště pikantní, když od našich Bruselanů dnes slýcháme stížnosti na neregulérnost voleb v Bělorusku či v Rusku z důvodů údajně omezeného přístupu opozice do médií. Co by za takto "omezený přístup" eurorealisté v čase referenda dali! Jen si to připomeňme:

Na kampaň vláda (bez schválení parlamentem) vyčlenila 200 miliónů korun (dnes by to bylo kolem miliardy). Veškeré prostředky ale obdržely pouze agentury a organizace propagující vstup do EU. Odpůrci nedostali ani jedinou korunu. Český rozhlas a televize i hlavní privátní média (v té době ještě většinou přímo či nepřímo v německých rukách) od rána do večera chrlila bruselskou propagandu a odpůrcům nedala žádný byt minimální prostor. Do kampaně se zapojily i bývalé státní podniky, často privatizované zahraničním kapitálem.

Částka, která byla ve skutečnosti věnována na propagandu pro vstup do EU tak ve skutečnosti dosáhla – v tehdejších cenách – výše několika miliard korun. Obchodní řetězce – opět vlastněné z velké části zahraničním kapitálem – se rovněž aktivně zapojily do kampaně. Kromě distribuce plakátů z vládní nebo vlastní dílny, přidávaly automaticky všem zákazníkům k nákupu reklamní letáčky propagující vstup do EU.

Ve světle této nerovné kampaně je těch necelých třicet procent hlasujících proti vstupu do EU relativně slušný výsledek. Po sedmnácti letech by si tito "probuzení" mohli se zadostiučiněním říci: Všechny hrůzy, před kterými jsme před referendem varovali, se nejen naplnily, ale překonaly i ty nejhorší představy. A to jsme v budování diktatury bruselského globálního proletariátu teprve na začátku. Jenže takové "zadostiučinění" žádnou radost nepřinese.

Takže jen beznaděj? Jak se to vezme. Naděje umírá poslední. Dnes už existují v parlamentu strany (SPD a Trikolóra), které požadují, aby alespoň bylo možné vypsat referendum o našem setrvání či vystoupení z vězení národů. A Tomio Okamura otevřeně preferuje to druhé.

Najde se v říjnu dost hlasů, abychom expres unášející nás stále rychleji do otroctví alespoň zpomalili, nebo dokonce otočili jeho směr?

Autor: Radek Pokorný

Zdroj: <https://www.protiproud.cz/>